

เมื่อฉันไปปิ่นเขาที่ไต้หวัน (ตอนจบ)

พญ.สุขจันทร์ พงษ์ประไพ

ตอนที่แล้วได้เกริ่นถึงการเตรียมตัวไปปิ่นเขาที่ไต้หวัน ได้เวลานัดหมายพร้อมที่จะออกเดินทางแล้ว คณะปิ่นเขาของเรามีทั้งหมด 4 ชีวิต คือ Prof.Wang และลูกชายชื่อเจ็ฟฟรี Dr.Chen และฉัน

Dr.Chen   ฉัน   Prof.Wang   เจ็ฟฟรี

เช้าวันที่ 11 พฤศจิกายน 2555 เรานัดเจอกันที่โรงแรม Grand Hyatte Taipei อยู่ตรงใจกลางเมืองติดกับตึก Taipei 101 Dr.Chen ขับรถตัวเองมารับพวกเรา ออกเดินทางกันตั้งแต่แปดโมงครึ่งขึ้น highway ลงใต้ไปแวะทานอาหารกลางวันกันที่เมืองฝูลี่ (Puli winery) จังหวัด Nantou

เมืองนี้เป็นเมืองผลิตเหล้าและไวน์ชั้นดีของไต้หวัน แต่ฉันไม่สันทัด จึงไม่ค่อยได้สนใจอะไรมากนัก เท่าที่สืบค้นดู ไวน์ที่นี้ทำมาจากข้าวพันธุ์พื้นเมืองจากประเทศจีน ชื่อ Shaosing จึงได้ชื่อไวน์นี้คือ Shaosing rice wine โดยหมักข้าวนี้กับข้าวบาร์เล่ และน้ำกลั่น ใส่วิโนเอนจินประมาณ 30-60

เดือน จะได้ไวนี่สีเหลืองอ่อนๆที่มีรสชาติและกลิ่นหอมเฉพาะ ฉันไม่ได้ชิมไวนี่เลยไม่สามารถบรรยายอะไรเพิ่มเติมได้ แต่ที่ชอบของที่นี่คือกุนเชียงผสมไวนี่พื้นเมืองเสียบไม้ย่าง เป็น signature อีกอย่างของที่นี่อร่อยมากค่ะ เสียหายไม่ได้ซื้อกลับบ้านเพราะมันหนัก สัมภาษณ์ป็นเขาก็มากอยู่แล้ว ได้เดินชมพิพิธภัณฑ์ไวนี่ของเมืองนี้ด้วย เมื่อปี ค.ศ.1999 เกิดแผ่นดินไหวครั้งรุนแรง 7.3 ริคเตอร์ (921 earthquake) ที่จังหวัด Nantao ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมากถึงสองพันกว่าคน ยังเหลือถึงไวนี่บวบู้บี้จากแผ่นดินไหวเก็บไว้ให้ดู ไว้ระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต

จากเมืองผู่ลี่ พวกเราเดินทางต่อไปยังเมืองชิงจิ่ง (Cingjing) เป็นเมืองตากอากาศบนยอดเขาค่ายสวิสเซอร์แลนด์ และเป็นจุดที่เราจะไปปีนเขากัน เพื่อเก็บบริเวณนี้อยู่ในอุทยานแห่งชาติทาโรโกะ (Taroko national park) เส้นทางนี้จะเชื่อมเมืองของไต้หวันระหว่างฝั่งตะวันตกกับตะวันออกผ่านขุนเขามากมาย หลายช่วงจะเจออุโมงค์ทะลุเขาไปเลย เมืองที่มีชื่อเสียงทางฝั่งตะวันออกคือเมืองฮวาเหลียน มูลนิธิชื่อจี้ก็ตั้งอยู่ที่เมืองนี้ พวกเราเดินทางจากไทเปทางตอนเหนือ เลียบฝั่งตะวันตก เข้าสู่กลางเกาะไต้หวัน Dr.Chen พาพวกเราไปดูทางหลวงที่สูงที่สุดในไต้หวัน ชื่อ Wuling ผ่านเมืองชิงจิ่ง

อยู่บนยอดเขาสูง 3,275 เมตร พวกเราพักกันที่โรงแรมแซงกรีล่า เป็น family unit มี 3 ห้องนอน

1 ห้องรับแขก จัดสไตล์แบบยุโรป มีผลไม้ ขนม ชา กาแฟ ให้กินได้เต็มที่ ฉันชอบเครื่องบดกาแฟ และ เครื่องชงกาแฟแบบโบราณ ต้องใช้มือกดเครื่องกาแฟโบราณให้น้ำผ่านกาแฟออกมา คิดเป็นแรงดันไม่น่าจะถึง 5 บาร์

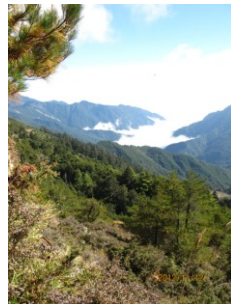
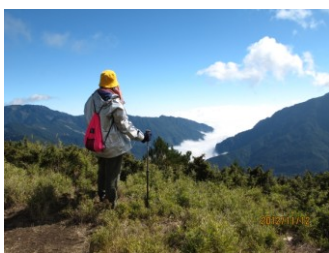

พวกเราไปถึงเกือบค่ำแล้ว จึงนั่งเล่นพักผ่อนในห้องพัก พอได้เวลาอาหารค่ำจึงไปกินกันที่ภัตตาคารของโรงแรม อยู่อีกที่หนึ่ง ต้องนั่งรถตู้โรงแรมไป มีคนได้วันหยุดมาท่องเที่ยวเยอะมากพอควร เจอคนญี่ปุ่นบ้าง ดีที่ไม่เจอทัวร์คนจีน คนได้วันหยุดส่วนใหญ่ไม่ชอบคนจีนเพราะไม่ค่อยมีมารยาท ไม่มีระเบียบวินัย สกปรก คุยส่งเสียงดัง และชอบลัดคิว แต่รัฐบาลได้วันหยุดต้องการเปิดประเทศ ก็เฝ้าดูกันต่อไป อิมหันต์สำราญจากอาหารค่ำ ก็กลับที่พัก เตรียมพักผ่อนร่างกาย เพื่อปีนเขาในวันรุ่งขึ้น **Dr.Chen** บอกว่าขอดูสภาพอากาศพุงนี้ก่อน ถ้าฝนไม่ตก คงจะปีน 2 รอบ คือ **Mt.Hehuan** และ **Mt.Shirmen** ก็ตกลงตามผู้นำที่ซ้ำของในการปีนเขา **Prof.Wang** บอกว่าครั้งนี้ก็เป็นกรปีนเขาครั้งแรกเหมือนฉัน ถ้าฉันไม่ไปได้วัน เขาคงไม่มีโอกาสมาทำกิจกรรมแบบนี้ ฉันแอบดีใจลึกๆในใจ

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกเรารับประทานอาหารเช้ากันที่โรงแรม ฉันเริ่มรู้สึกผิดปกติในตัวเอง มีอาการคลื่นไส้ เบื่ออาหาร ขึ้นมาแบบกะทันหัน ฉันกินข้าวต้มร้อนๆแค่ 3-4 คำก็รู้สึกพะอืดพะอม เลยต้องหยุด แต่ก็พกผลไม้และไข่ต้มไป เพื่อหิวกลางทางก็หยิบกินได้ พวกเราทั้ง 4 คน นั่งรถไปที่ฐานแรกที่เป็นจุดเริ่มปีนเขา **Mt.Hehuan , north peak** เช้านี้ท้องฟ้าเปิด อากาศเย็นสบายประมาณ 12°C ลมพัดอ่อนๆ พวกเราเริ่มเดินขึ้นเขาเวลาประมาณ 9.30 น. แควิวตรงจุดเริ่มต้นก็สวยแล้ว เนื่องจากฟ้าเปิด เห็นทะเลหมอกอยู่ไกล เพราะจุดที่เริ่มเดินสูงจากระดับน้ำทะเล 2,600 เมตร ถือว่าเข้านี้โชคดีมาก ลักษณะภูมิทัศน์ เห็นเขาสูงชันๆกันหลายลูก บริเวณนี้ไม่ค่อยมีต้นไม้ใหญ่ ตามทางเดินขึ้นเขา จะมีต้นสนเป็น

ระยะและไปด้วยไผ่แคะต้นเตี้ยๆ เหมือนพรมตลอดเทือกเขา มีดอกหญ้าขึ้นแซมข้างทาง ดีที่ไม่มีแมลงมา กวนตาคอนใจ **Dr.Chen** เดินนำลิวไปก่อนเพื่อน ตามด้วย **Prof.Wang** และเจีฟฟรี ส่วนฉันนั่งท้าย เพราะเดินแค่ 5 นาทีก็เหนื่อยแล้ว ทำให้รู้ว่าตัวเองไม่พีตเลย การเดินในครั้งนี้ได้สติตามรู้ในฐานะกาย ต่อเนื่องได้ยาวจริงๆ ไม่มีเวลาฟุ้งซ่านคิดถึงเรื่องอื่นๆเลย สังเกตเห็นลมหายใจหอบเหนื่อย พร้อมละอองไอน้ำไหลตามรูจมูก ตามความรู้สึกเหนื่อยหอบสลับมาดูที่ขาที่ย่างก้าวอย่างระมัดระวังขึ้นเขา บางช่วงกลับมาสังเกตที่มือจับไม้เท้า ซึ่งไม้เท้านี้ช่วยได้มากจริงๆ ทางเดินบางช่วงเป็นหิน กรวด ต่างระดับ ต้องระวังลื่นไถล จุดที่น่ากลัวคือทางเดินเลียบไหล่เขา ถ้าใครไม่ระวัง หรือหน้ามืดเป็นลม มีโอกาสตกเหวได้ จึงต้องมีสติตลอดเวลา

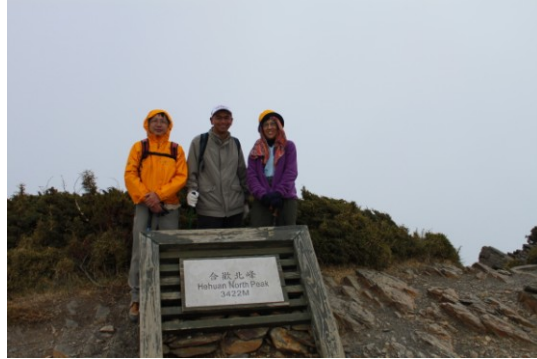

พวกเราพักระหว่างทางเป็นช่วงๆ โดยเฉพาะตัวฉันเพราะรู้สึกเหนื่อยเหลือเกินจนได้ยินเสียงชีพจรเร็วและดังอยู่กลางอก ฉันยังมีอาการคลื่นไส้อยู่ตลอดเวลา โชคดีที่ไม่ถึงขั้นอาเจียนและปวดหัว อาการของฉันเข้าขั้น **high altitude sickness** แบบอ่อนๆ คำแนะนำที่ฉันได้รับมาคือ ให้พักบ่อยๆ เดินช้าๆ ดื่มน้ำมากๆ ซึ่งฉันทำได้แค่ 2 อย่างแรก ฉันจิบน้ำแทบไม่ได้เพราะอยากจะอาเจียนถ้ามีอะไรเข้าปากไป ยอดเขานี้สูง 3,422 เมตร เมื่อเดินมาถึงกลางทางมีป้ายบอกระยะทาง เหมือนกับจะบอกว่าคุณจะเดินขึ้นต่อ หรือจะเดินกลับ พวกเราพักตรงนี้ถ่ายรูป ดื่มน้ำ ทานของว่างนานหน่อย ยกเว้นฉันที่ทานอะไรไม่ได้เลย ได้เวลาพอควรแล้วก็เดินขึ้นต่อไป อยากจะบอกว่าช่วงครึ่งทางแรกฉันยังมีอารมณ์ชมทิวทัศน์ ถ่ายรูป แต่ครึ่งทาง

หลังยิ่งสูงขึ้นรู้สึกตัวเองเหนื่อยหอบมากขึ้น ต้องหยุดพักเป็นช่วงๆมากกว่าเดิม ไม่มีอารมณ์จะถ่ายรูปอีกต่อไป ฉันมาวิเคราะห์ตัวเองทีหลังว่า ฉันมีกำลังขาพอเพียง แต่ที่แย่คือ **aerobic capacity** ไม่ได้เลย ยิ่งมาเจอ **high altitude sickness** ยิ่งแย่ไปใหญ่ ฉันเดินรั้งท้ายไกลโซ นึกในใจค่อยๆเดินไปตามสภาพของเรา ในที่สุดก็มาถึงยอดเขาจนได้ สิ่งแรกที่ทำคือนอนทิ้งตัวแผ่ไปเลย

แล้วค่อยตามไปถ่ายรูปกับกลุ่ม พวกเราใช้เวลาเดินขึ้นถึงยอดเขา 3 ชั่วโมง นั่งพักดื่มน้ำ ทานอาหารว่างกัน 30 นาที แล้วเดินลงต่อ **Dr.Chen** บอกว่าถ้าพักนานไปเดี๋ยวแบตหมด เขาเห็นฉันเหนื่อยมากจึงบอกกับฉันว่า เขาไม่แน่ใจว่าจะเดินนำหน้าหรือรั้งท้ายฉันดี เขากลัวว่าถ้าเดินรั้งท้ายจะกลายเป็นเร่งฉันมากเกินไป เขาจึงตัดสินใจเดินนำหน้า ซึ่งฉันคิดว่าดีแล้ว ที่ฉันค่อยๆเดินตามไปเรื่อยๆ เหนื่อยก็หยุดพัก การเดินครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกว่าการปีนเขาเหนื่อย แต่กลับทำให้ฉันต้องเตรียมความพร้อมของร่างกายมากขึ้นในการเดินครั้งต่อไป ช่วงเดินลงพวกเราแวะทะเลสาบเล็กๆข้างทางถ่ายรูป แล้วก็ค่อยๆเดินลง ใช้เวลาขาลงแค่ชั่วโมงครึ่ง เพราะพักน้อยกว่า สถานที่เดินขึ้นจะมีที่พักทานอาหาร เข้าห้องน้ำ และนั่งพักผ่อน มีร้านขายขนม ชา กาแฟ โอวัลติน และบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ฉันลองสั่งโอวัลตินมาดื่ม แต่ปรากฏว่าจิบได้แค่ 2-3 คำ ก็จะอาเจียน เลยต้องเททิ้ง

รอบบ่ายฟ้าเริ่มเปิด อากาศเย็นลง ลมพัดแรงมากขึ้น คล้ายเมฆฝนกำลังจะมา ฉันประเมินสภาพตัวเองแล้วคงไม่ไหว เพราะไม่ได้พลังงานจากอาหารเลยในวันนี้ จึงตัดสินใจนอนพักอยู่ในรถ ที่เหลือไปเดินขึ้น Mt.Shirmen ซึ่งเตี้ยกว่า Mt.Hehuan พวกเขาใช้เวลาเดินขึ้นลงแค่ 2 ชั่วโมง ลมแรงมาก และฝนก็เริ่มโปรยลงมาแล้ว วันนี้พวกเราย้ายไปพักอีกโรงแรมหนึ่ง อาหารเย็นสไตล์สุกี้แบบโต้หัววัน ฉันทดน้ำแกงได้เพียงเล็กน้อย แล้วขอไปนอนพักผ่อนเลย วันรุ่งขึ้นเราเปลี่ยนแผนไปเที่ยวฟาร์มแกะกัน เดินบ้างแต่ไม่มากเหมือนปีนเขา หลังจากนั้นก็กลับถึงไทเปตอนเย็นๆ

ถามว่าฉันได้อะไรจากการปีนเขาครั้งนี้ ขอสรุปได้ดังนี้

1. ทำให้รู้ว่าตัวเองยังไม่ฟิตพอ ทั่วๆที่ออกกำลังกายเป็นประจำพอสมควร แต่ส่วนใหญ่เป็นการออกกำลังกาย แอโรบิกแบบเบาๆ การปีนเขาต้องฝึกหนักกว่านั้น ไม่ต่ำกว่า **12 METs** และนานมากกว่า **2 ชั่วโมง**

2. การปีนครั้งต่อไป ต้องกิน **Diamox** ตามคำแนะนำเรื่อง **high altitude sickness** คราวนี้ฉันติดไปแต่ไม่ได้กินตามคำแนะนำ
3. การปีนเขาก็สามารถฝึกสติตามรู้ได้ อย่างน้อยช่วงที่ปีนก็ไม่ฟังชาน ไม่คิดเรื่องสัพเพเหระ เพราะจะต้องมีสมาธิกับการเดิน และระมัดระวังไม่ให้ลื่นไถล มีสติอยู่กับฐานกายได้นานทีเดียว
4. ได้เห็นธรรมชาติบนเขาอันสวยงาม ทำให้จิตใจเบิกบานเป็นสุข หายใจรับอากาศบริสุทธิ์ได้ พักผ่อนทั้งกายใจไปพร้อมๆกัน
5. เป็นบททดสอบที่เราทำได้ ถึงแม้ว่าจะมาเริ่มปีนเขาตอนอายุมากแล้วก็ตาม トラบไตที่มีความสุข ในกิจกรรมนี้ มีกัลยณมิติที่ดี ทุกคนมีเป้าหมายในการเดินไปสู่ยอดเขาเหมือนกัน แต่จังหวะย่างก้าวต่างกัน ถึงแม้ว่าเราจะเดินช้าตามสภาพของเรา มีอุปสรรคขลุกขลักบ้าง ถ้าเราไม่ถอยเสียก่อน ก็ไปถึงที่หมายได้เช่นเดียวกัน แต่ถ้าเราไม่เริ่มต้นเลย จะรู้ได้อย่างไรว่าเราทำได้หรือไม่ได้

Prof.Wang และ **Dr.Chen** บอกว่าปีหน้ามาอีกนะ เพราะถ้าฉันไม่ไป พวกเขาคงไม่ได้ปีนเขาด้วยกัน ปรึกษาเรื่องงานด้วยกันระหว่างปีนเขา และระหว่างการเดินทาง กลายเป็นว่าฉันเป็นตัวเชื่อม บอกได้คำเดียวว่าฉันดีใจมากที่ได้มาปีนเขาครั้งนี้ มิตรภาพที่ฉันไม่มีวันลืม..... แล้วฉันจะกลับไปอีกแน่นอน เพราะมันไม่สำคัญหรอกว่าจะไปปีนเขาถูกไหน ที่ไหน แต่สำคัญอยู่ตรงที่ว่าไปกับใครต่างหาก